

Η ΑΣΠΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΟ Σ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΑΣ

είναι να τὰ βλέπῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ τόπου μας τριανταφυλλένια — μήπως εἴπαμε μίς πῶς δὲν ὑπάρχουν καὶ τριανταφυλλένια χαλκία ; — καὶ νὰ καταριέται τοὺς κακοὺς ἐκείνους πατριώτες, ποὺ θαρροῦν πῶς προσφέρουν κάποια ἰκθόθυλα στὸν τοπο τοὺς μὲ τὸ νὰ ξεσκιπάζουν κάθε σπινθα καὶ νὰ ζητοῦν τὴ γιαιτριὰ τῆς.

Δικαίωμα τὸν αὐτὸ. Ποιὸς ἐσιώπησε ποτὲ νὰ τοῦ τάραξῃ ;

Ἔνα μόνον δικαίωμα δὲν εἶχε : Νὰ δεῖξῃ δηλαδὴ τὴν μικροπαιδεία, ὅσῃ γράφοντας γιὰ τὸ «Νουμᾶ» νὰ μὴν τὴν ἀναφέρει καθόλου, νὰ μὴν ἀναφέρει οὔτε τὸ Γερμανικὸ περιοδικὸ καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀκόμα νὰ μεταφράσῃ ἀπ' αὐτὸ ὅσα κομμάτια τὴν ἐσήμεραν καὶ ὅσως τὴν ἐσήμεραν, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τίς πατριωτικὰς κρούσεις του.

Ἐποτ' ἄλλο. Ὅσα εἶχαμε νὰ ποῦμε, τὰ εἴπαμε στὸ φύλλο τῆς παρασηνῆς Κυριακῆς, σχολιάζοντας τὸ γράμμα τοῦ καθηγητῆ τῆς Ἰλωσσαλγίας — ὅπως τὴν λέει ὁ κ. Τερεζιάν — καὶ ἀρχισυντάκτη τῶν «Πατρῶν».

ἈΛΚΗΣΤΙΣ ΚΑΙ ΝΟΥΜΑΣ

Στὸ τελευταῖο φύλλο τῶν «Παναθηναίων» ἔγινε μιά νοστιμωτάτη ἀναψιλάρισι τῆς ὑπαθέσιως τῆς «Ἀλκήστιδος». Ὁ κ. Γρ. Σενόπουλος — ἀγλὸς ταν θυμῶν πάει πᾶς νὰ εἶναι ἀνοστολόγιος καὶ γίνεται ὑπερ-χειροτόλογος ! — ἐπῆξε ὡς ἀρχισυντάκτης τῆς «Διαπλάσιως τῶν Ἠκίδων» καὶ μὲ τὴν κ. Κίμωνα, ὡς Διευθυντὴ τῶν «Παναθηναίων» καὶ ἐπιθεώρησαν τὰ χειρῶν γραφὰ, πρωτῶν γραφὰ, ἀντιγράφα καὶ ἀπὸγραφα τῆς «Ἀλκήστιδος» καὶ τὰ βόθῃκαν κασιστερωμένα, συντάξαντες τὴν περὶ τούτου ἀστυατρικὴν ἐκθεσὴν τὴν ὅποιαν καὶ ἐδημοσίωσαν στὸ «Παναθηναϊκόν».

Γραμμικωτάτη ἡ εἰκόνα τῆς ἐπιθεωρήσεως, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ κ. Γρηγόριος : Ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι ἀπλωμένα ὅλα τὰ μαγερικὰ αἰετῆ τοῦ κ' Χρηστομάνου. Ὁ κ. Παναθηναῖος καὶ ὁ κ. Διαπλάσιος ὄρθοι καὶ προσεχτικοί. Ὁ κ. Μεταφράσιος παίρνοντας ἕνα ἕνα τέντζερὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ λέγοντας :

— Ὅριστε, κύριοι ! Δὲν εἶναι αὐτὸ δικό μου καὶ τούτο δικό μου δὲν εἶναι :

Καὶ οἱ ἀσπῆκτοι ἐπείσθησαν καὶ τοὺς ἐπέριμενε ποτε νὰ μὴ πεισθῶν ; Ἦταν δι' ἐπιτοὺν νὰ μὲς δηλώσῃ ὁ κ. Διαπλάσιος πῶς δὲν μεταφράσει αὐτὸς τὴν «Ἀλκήστι» Ἀυτὸς κατασκευάσει τὴν «Τρίτων». Κ' ἐπειδὴ τὸν ἐπαῖξε δύο τρεῖς φορές ἡ Ν. Σιγνή, κρατῶν ἡ μεταφράσι τῆς «Ἀλκήστιδος» εἶναι τοῦ κ. Χρηστομάνου. Ἐστὶ λένεται μὴ χαρὰ ὅλα τὰ ζήτηματα.

Στὴν κ. Σενόπουλο ἄρχισε νάρεση καὶ τὸ Βασ. Θέατρο, γιατί θὰ παιζῇ φέτος μὴ μεταφράσι του, τὴ «Μύνη Βέννα» ἔν καὶ ἠμποροῦσε, καθὼς γράφει, καὶ ἔπειθε νὰ παιζῇ πρωτότυπα ἔργα του (ποιὰ) ; Εἶναι δι' ὁ «Νουμᾶς» ἐφημερίς ἐθνομαιδικαία ἀγαπητῶσα τὰ φιλολογικὰ σκάνδαλα μόνον καὶ μόνον γιατί εἶχε τὴν ἀδικαιωμένην ἡ Βουτιερῆδης νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὴ ἀποκαλυπτικὰ τῶν λογίων μας καὶ νὰ ξεσκίπτῃ μερικὰς φιλολογικὰς μάσας.

Τίποτε ἄλλο καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε. Ἐκείνους ποὺ θέλουν περισσότερες πληροφορίες τοὺς παραπέμπουμε στὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ» 58, 59, 60 καὶ 61 καὶ δημοσιεύεται ὅλη ἡ Μελανή βιβλίος τοῦ μεταφραστικοῦ αὐτοῦ Παναμά, καὶ στο σημερινὸ γράμμα τοῦ Παριώτη.

Δ. Γ.

Ἐφτιασε μέσα ἐκεῖ τὴ Γῆς, μέσα Γιαλὸ καὶ Ὀυράνια, Ἡλιὸ ἐκεῖ μέσα ἀκούραστο, καὶ τὸ Φεγγάρι πλήθιο, καὶ ὅλα τὰ φῶτα τ' Οὐρανοῦ ποῦναι σπαρμένα γύρω, Βροχᾶστερα, καὶ Κυνηγὸ λαμπρόφειγγο, καὶ Πούλια, καὶ Κλώσσα ποὺ πολλοὶ θνητοὶ καὶ Ἀλέτρι τήνη κράζουν, ποὺ πάντα τῆς κλωθογυρνᾶ τὸν Κυνηγὸ θωρώντας καὶ μόνη ἀφτῆ στοῦ Ἄκεανου δὲ λούζεται τὸ κύμα.

Κι' ἐφτιασε μέσα διὸ ἁμορφες ἀθρώπων πολιτείες. Στὴ μιά ἔχαν ἔφαντώματα καὶ γάμους, καὶ τίς νύφες πηγαῖναν ἀπ' τῆς μάννας τοὺς μὲ φῶτα, μὲ λαμπάδες, μὲσ' ἀπ' τοὺς δρόμους, καὶ ἔσκουζαν νὰ ζήσουν, νὰ γερᾶσουν. Κι' ὄρχιοῦνταν χορευτᾶδες διὸ, καὶ κόσμο λὲς χαλνοῦσαν κατὰμῆσά τοὺς τ' ἄργα — λαγοῦτα καὶ ζουρνάδες —, καὶ ἔκαναν χάξι στέκοντας στὰ ξώθυρα οἱ γυναῖκες.

Τὴν ἄλλη χώρα σκάλισε μὲ πύργους στεριωμένη. Καὶ μέσα ὁ κόσμος ἔτρεχε μελίσσι στὴν πλατεῖα, τί εἶχε στηθεὶ καθγὰς καὶ διὸ φιλονεκῶσαν ἀντρες γιὰ σκοτωμένου πλερωμῆ. Ὅρχιζόνταν ὁ ἕνας πῶς κάθε πλήρωσε λεπτὸ καὶ τὰ ποσὰ ἐξηγοῦσε, δχεσκε, ὁ ἄλλος ἔλεγε, πῶς τίποτα δὲν πῆρε. Κι' ἔσκουζε ὁ κόσμος, καὶ ἔδιναν ἄλλοι ἄλλουνοῦ τὸ δίκιο, μὰ οἱ κράχτες τοὺς περιόριζαν. Κι' οἱ γέροὶ καθισμένοι στὰ μαρμωρένια τοὺς θρονιά στὴ στρογγυλὴ πλατεῖα, κραχτῶν καλῶφωνων ραβδία στὰ χέρια τοὺς κρατῶντας, μ' ἀφτὰ ὁ καθεὶς σηκώνουνταν μὲ τὴ σειρά νὰ κρῖνει. Κι' εἶταν στὴ μέση διὸ φλουριά βαλμένα, γιὰ νὰ δώσουν σ' ἀφτὸν π' ἀπ' ὄλους πῶς σωστὰ τὸ δίκιο θὰ ἐξηγοῦσε.

Κι' εἶταν ἀπ' ὄξω ἀνθρώπων στρατὸς πεῦθραν κλεφτὰ ν' ἀρπάξουν τὸ βίος τῆς χώρας, καὶ ἤθελαν καρτέρι ἐφτὺς νὰ στήσουν. Κι' εἶσι ἅμα ἐκεῖ ἤρθαν ποὺ καλὰ βολοῦσε τὸ καρτέρι, σὲ ρέμα πεῦχε πότισμα γιὰ ζωντανὰ καὶ εἶδος, κᾶθησαν τότες, μὲ χαλκὸ ποὺ θάμπανε ὀπισμένοι καὶ χώρια ἀπ' τὸ στρατὸ σκοποὶ διὸ κάθουνταν σὲ βίγλα, πότε νὰ δεῖν προσμένοντας ἀρνία ἀπ' ἀλάργα ἢ βόδια. Κι' ἀφτὰ νὰ ἰ ἀμέσως προβαλαν, καὶ διὸ βοσκοὶ ἐσπίσω μ' ἀβλοῦς γλεντοῦσαν δίχως πρὶν τὴν πονηριά νὰ νιώσουν. Μὰ οἱ ἄλλοι πρὶν ποὺ τάδανε, χυμοῦν καὶ χέρι χέρι πέφτουν κοπαδιστοὶ καὶ ἄρπουν τὰ τραχηλάτα βόδια, σωροὺς τ' ἀρνία τ' ἀσπρόμαλλα, καὶ τοὺς τροπάνους σφάζουν. Κι' ἀπ' τὸ καστρί σάν ἀκουσαν κοντὰ στὰ βόδια ἀντάρα ἐνῶ δικάζουνταν μπροστὰ στοὺς γέρεους καθισμένοι, πηδον σ' ἀμάξια μέσα ἐφτὺς καὶ τρέχουν νὰν τοὺς πιάσουν. Κι' ὅτα σὲ λίγο ζύγωσαν, παράταξαν τοὺς λόγους κοντὰ στὴν ἀκρορεματιὰ, καὶ πιάνουν ἄγρια μάχη, καὶ ἕνας τὸν ἄλλον κάρφωνε μὲ τὸ χαλκένιο τ' ὄπλο. Ἐκεῖ ἐσιμιγε καὶ Σιαξίμο καὶ Ἀμάχη, ἐκεῖ καὶ Χάρος, κρατῶντας ἄλλον ζωντανὸ βαθιὰ νιοπληγωμένο, ἄλλον τραβοῦσε καὶ νεκρὸ μὲσ' στὴ σφαγὴ ἀπ' τὸ ποδί, καὶ ροῦχα φόρει κόκκινα στὸ αἶμα βουτημένα.

Κι' ἐφτιασε μέσα λιγδερὸ χωράφι, πλοῦσιο κάμπο, φαρδὸ καὶ τριπλογύριστο καὶ ἐκεῖ πολλοὶ ὄργωτάδες ζεβγάρια στριφογύριζαν λαλῶντας πέρα δῶθε. Κι' ὄργωνοντας σάν ἐφταναν στοῦ χωραφιῶ τὴν ἀκρῆ, πῆγαίνε νιὸς καὶ ἓνα καρπὶ τοὺς ἔβαζε στὰ χέρια κρασί γλυκὸ καὶ δῶσ' του ἀφτοὶ ὄλο ὄργωναν τ' ἀβλάκια,

κι' δλο νά φτάσουν σπούδαζαν στου χωράφιου τήν άκρη.
Κι' ή γή από πίσω μάβριζε, λές έμιαζε δργωμένη
κι' άς είταν χρυσοσκάλιστη; άφτό δά άν είταν θάμα!

Κι' έκει ένα βαθυγράσιδο μέσα έφτιανε μετόχι,
πού θεριατάδες, τραχιστά στα χέρια τους δρεπάνια
βασιτώντας, δώσ' του θέριζαν' κι' άπ' τις χουφτιές λές άλλες
έπεφταν χάμου άπανωτές στη γής άράδα άράδα,
κι' άλλες πάλε έπαιρναν γοργολι δετάδες νάν τις δέσουν.
Τρεις οι δετάδες π' έφριζαν' και τά παιδιά από πίσω
δίχως νά στέκουν άγκαλιές τ'ό χέρτο κουβαλούσαν
κι' έδιναν πάντα. Κ' ήσυχος παρτέκι ο νοικοκύρης
ραβδι κρατώντας έστειλε χαρούμενος στόν έχτο.
Και κρήςτες χώρια έτοιμάζαν κάτω από λέφκα δειπνο,
κι' έφηναν βόδι πεύσφαζαν μεγάλο' κι' οι γυναίκες
πολλά άσπρα άλθρια ζώμωναν, ταγή τών δουλεφτάδων.

Κι' έβαζε άμπέλι εκει τιμά σταφύλια φορτωμένο
ώριο μεγάλο δλόχρυστο, μά τά σταφύλια μάθρα.
[τό κάθε κλήμα μ' άργυρο παλούκια στυλωμένο].
Και γύρω λάκκο κάρφωσε σμαλτένιο, γύρω φράχτη
από καλάχι, μ' άνοιχτό μικρό' να μονοπάτι
μονάχα, άπ' όδες έμπαιναν σάν είταν νά τρυγήσουν.
Και νιές και νιές καλάχάρδοι μαζί έλι: κουβαλούσαν
τό γλυκοστάφυλο καρπέ μέσ' στα πλεχτά καλάθια.
Κι' ένας τους νιές στή γυρισμέ() τούς βάραι τ'ό λαγούτσο
γλυκά πού λές σέ λίγωνε, κι' άγάλι τ' άποτρύφια
τραγουδάει, κι' δλη ή συντροφιά ζοπίσω ρεβολούσε,
και ξεφρονώντας χόρεβαν μ' άνάλαφρο ποδάρι.

Κι' έφτιασε μέσα εκει βοδιών κοπάδι κουτελάτων —
από καλάχι τάταζε τά βόδια και χρυσάφι —
π' άπ' τήν ταγή ίσα τρέχανι με μουγκρητά νά πιεύθε
κοντά σέ ρέμα μούρμουρο, δροσάτο καλαμιώνια.
Μαζί και τέσσερις χρυσάι τσοπάνι μονοσκείνι
κατέβαιναν μ' έννια σκυλιά π' άκλουθούσαν άσπρα.

Κι' έφτιασε μέσα ο θεϊκός τεχνίτης και λιθαδί
μέσ' σέ λακκιά, και πρόβατα πού έδω κι' εκει βοσκούσαν.
κι' έφτιασε στάνες και μαντρί και σκιεπαστές καλύβες.
Κι' έφτιασε μέσα άφρόσπαστο τού Ωκεανού τ'ό ρέμα
κοντά σέ γύρο τ'ό στερνό τής σκυλιστής άσπίδας.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

(*) Το κείμενο λέει τοίθιν ο' έν μέσοισι: και στή μέση τους. Ηώς όμως γίνεται ενή ακόμα βαστά ο τρύφος νά χο-
ρέθουν οι τρυγητάδες; Καώς και γοργ: άρχίζουν όταν άποτελειώνεται ή δουλιά. "Έτσι άνεξίς τοίθιν ο' έν μέσοισι
έβασα πώς ο ποιητής πρέπει νά έγραφε τοίθι οί νεωμενοίσι—τό γυρίζαν στή χωριά. Και τώρα τελευταία, ίδού τ'
βήμα μέσ' σέ Χιώτικο Έλλάτο του καλού μου αδού Περνού [c. 1687] «Nous vîmes aussi descendre du colouai voisin,
par un sentier en faeets, une théorie des villageois vêtus de blanc et précédés d' une cornemuse. Ils avaient
tousinés quelque travaille échauffée et s' en vjoissaient à leur faison. Ils s' arrêtaient devant la porte du
village et commençaient une danse au rythme lent à laquelle prirent part quelques femmes. Το πάλι έθιμό
βαστά λοιπόν άπαράλλαχτο ως τά σήμερα, πού θά κεί και πώς άν, άνεξίς νά καταφέρουν οι δασκάλιοι μας τόν έλληνικό
λαό, τότε σπούδαζαν, πολλά ίσως μέρη και τής κλασικής φιλολογίας πού έρχομα θά φώτιζαν παρ' ότι φοιτούν τώρα
αυθόζοντες τόνους άπερνούτους τά λεβίτες.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΓΗΜΑΤΑ

„ΠΟΤΕ ΑΡΚΙΝΑΕΙ ΤΟ ΝΥΚΤΑ“

Ταξείδευα από τήν Πόλη, στήν Πάνορμο στά μέσα τού
Νοεμβρίου του 1901 με τ' άβέληχο τής εταιρίας ο Αλεξ-
μαράκη, έν' από τά καλύτερα άγρόπολαιο πού σήχζον τά
γαλανά νερά τής Προποντιδος και διατρώου τή συγκοινωνία
μεταξύ τών διαφόρων παραλλίων μερών τής και τής
πρωτευούσης.

Και είναι τόσο σύντομα συνήθος τά ταξείδι' αυτά,
ώστε ενή παραδίνεσται στόν ύπνο μέσιν στό λιμάνι τής Πό-
λης, ύπνώνε στό μέρος σας, άν δέν σας ύπνώνουν πριν
προφτάτε νά χορτάσετε τόν ύπνο.

Και τ' άγρόπολαιο τού Αλεμαράκη καθός και όλα
τάλλα, πολύ πριν φύγουν έρχονται πλάι στή νέα προκυ-
μαία τού Γαλιού και παραλαβάνουν έπιβάτες και έμπο-
ρεύματα. Οι πρήςτορες κατά τή συνήθεια τους άς βε-
βαιώνουν ότι στάς Π άλατσόρα τ'ό βαπόρι άναχωρεί,
άλλά ποτέ σκεδόν δέν λένουν τά πρηνήματά του πρό τής
12ης. Οι έπιβάται όμως συνήθζουν νά έπιθεωρούν τούς
τεκασόδες των ένωρις στό σαλόνι και νά παραδίδουν τά
πρηνήματά τους στόν κληροφόρο ή άγροπόλοιο, γιά νά
χουν καιρό ύστερ' από τήν ιστορία αυτή νά καθίσουν άμέ-
ριμιοι και νά πάρουν τ'ό ρακι τους ή τήν μύρα τους σ'
ένα από τ' άναρίθμητα καφενεία πού είναι άρμαθιασμένα
σέ άτελειωτή γραμμή εκει στήν προκυμαία. Νά ταξεί-
δούσουν τά μπρούλια τους άλγως νοικοκύρη δέν είναι φό-
βος, άφού τά άγρόπολαιο είνε έμπορέ στά μάτια τους και
ο πλοίαρχος πολλές φορές τρατολένεται μαζί τούς ός
τήν τελευταία στιγμή.

Είναι φασική ότι εκείνοι πού είναι γιά ταξείδι' δύο πράγ-
ματά θά συλλογιστούν ύστερ' από τας ύποθέσεις των: τόν
καιρό και τήν συντροφιά.

Όσο γιά τ'ό πρώτο, αυτοί πού ταξείδουσαν τήν Προ-
ποντιδα πολύ-πολύ δέν τ'ό παίρνουν μαρμαί, έν βρέχη ή

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΙΤΑΙ: Στά κώδικα των εκ-
δοτικών Συντάγματος, Ομοσπονδία, Υ-
πουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τρο-
χιδοδρόμου (Οφθαλματρείων, Σταθ-
μού Υπουργείου σιδηροδρόμου (Ομο-
νοία).

Ο ΝΟΥΜΑΣ' δέχεται από τις έπαρ-
χίες και τριήτους άναφοματές, με πού
δραχμές προσηλωτές τήν τομηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΙΟΣΑ

Χρήματα έμπισσε ός τώρα ο Ματούσιος στό
ταμείο τού θρησκευτικού στάλου από τής έσπε-
ρίδες του:

— Δέν ξέρω, μη ούτε με νοιάζει καθόλου!
Πρώτα με καλύτερα πόσως έλλαντες έφτεινέ ο
Ματούσιος με τις έσπερίδες του.

Γιατί εκείνο πού μας λείπει δέν είναι τά
καθάρι (από τέτοιου, έχουμε μερικά, και με
τόν καιρό θά φτεινίσουμε κι' άλλα). Έχουμε
δμως άνοίγκι από Έλλαντες, κι' α'ούτ' μας
λείπουν. Κ' αυτός κατασκευάζει ο καλός
πατριώτης, άφηνώντας κόπους και ξενύτνια
και ξελαφυγγισμάτα, ίσως ίσως δέ και κα-
ροτίδες.

Μπορεί νά φτεινέ κι' ένα τορπιλλοόδ
με τά τραγουδία του, μπορεί νά φτεινέ κι'
ένα θωρηκτό. Μικρό τό κέρδος άν είναι. Μ'
άν φτεινέ δέκα Έλλαντες, τό κέρδος θά ναι με-
γαλύτερο. Και φτεινέ τέτοιους κάθε μερα.
Όπου κι' άν πάη, είτε στήν Ξενιτειά, είτε
στίς έπαρχίες, όπου κι' άν άπαγγείλη τά
τραγουδία του, τά τραγουδία πού μωρέγα τήν

φυσή δυνάτις άνεμος. Θελασσοί ρωτικά οι περισσό-
τεροι, καθόλου δέν σκοτίζονται. Ήρω άλγως τ'ό ταξείδι
είναι τόσο σύντομο, έν θαλασσοδέρμα και κουνίται τ'ό
βαπόρι. Άλλά ούτε έχουν φόβο νά πύθουν τίποτε κατά
σύμπληξη, άν βλέπουν σέ πλάι τους κανένα χερσαίο
Ρουμελιώτη ή Άνατολίτη νά ταίξ τ'ό ψάρι με τ'ό
περιεχόμενο τού στομάχου του.

Όσο γιά άντροφιό δέ, σκίσει νά χ'εστ' κέρι γιά κού-
βέντες. Είναι πολύ σπανο ν' άπαντήσετε άγνωστα πρό-
σωπα μέσιν σ' αυτά τ' άγρόπολαιο και γ' αυτ' βλέπετε
τούς έπιβάτες νά χ'ουν τόσο θήρος άνοματίστ' τους και μη
τούς άνόμοπους τού πλοίου, ώστε νομίζετε ότι τού συν-
δέει καμιά συγγένεια. ή καμιά παλαιά φιλία και ότι
βρίσκοντα: σέ κανένα δικό τους σπίτι και έχουν άρήςσε
έξω από τή θύρα όλους τούς τύπους και όλους τούς περιου-
ρισμούς πού είστε άνομακαίμονε, θέλοντα: και μη, νά
υπομείνετε σέ μέρη καθός οι κώμαρες τού άγροπόλαιο και
τά βαγόνια τού σιδηροδρόμου.

Σ' αυτά τ'ό ταξείδι μέλιστα ο Αβέληχο είνε μεγάλη
έστραία από έπιβάτες επειδή ήταν έποχή πού, έμποροι
και μη, τρέζον στήν Πόλη με νά προμηθευτούν τά
χαμιωνάτικα τά είδη τους. Πωλησι, Ομοσπονδία, Άρμα-
νός, Έβραίοι Πάνορμιώτες, Παρμακίτες, Άρτακηνόι,